

หัวข้อวิทยานิพนธ์	มาตรการทางกฎหมายในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง : ศึกษากรณีการขังเดี่ยว
ชื่อผู้เขียน	เริงชัย สีนกอง
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธานี วรรณนิต
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาถึงสภาพปัญหาของมาตรการทางวินัยลงโทษขังเดี่ยวผู้ต้องขังในประเทศไทยว่า เป็นการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ต้องขังในการที่จะได้รับการฟื้นฟูแก้ไขตามวัตถุประสงค์การบังคับโทษหรือไม่ และเป็นไปตามมาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติ (UN) หรือไม่ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ซึ่งผู้ต้องขังอาจถูกจำกัดสิทธิบางอย่างประการแต่สิทธิที่จะได้รับการรับรองและคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานนั้นยังคงมีอยู่

จากการศึกษาปัญหาการลงโทษขังเดี่ยวผู้ต้องขังในประเทศไทย พบว่ามีมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษขังเดี่ยวผู้ต้องขังกำหนดอยู่ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 และกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 โดยได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการขังเดี่ยวผู้ต้องขังเอาไว้ ซึ่งกำหนดให้ใช้มาตรการทางวินัยลงโทษขังเดี่ยวผู้ต้องขังเมื่อผู้ต้องขังได้กระทำการฝ่าฝืนวินัยเรือนจำ และในระหว่างถูกลงโทษขังเดี่ยวยุ่่นั้น เจ้าหน้าที่เรือนจำจะไม่อนุญาตให้ออกจากห้องขังเดี่ยวไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ตาม รวมถึงการติดต่อกับทนายความเพื่อปรึกษาคดีและการเยี่ยมจากญาติของผู้ต้องขัง ในส่วนการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เรือนจำมักเกิดความสับสน ในการนำตัวผู้ต้องขังที่ถูกสั่งให้ลงโทษขังเดี่ยวไปขังไว้ปนกับห้องที่ใช้เป็นมาตรการพิเศษเพื่อความปลอดภัยจึงไม่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ก่อนการขังเดี่ยวก่อนไม่ได้มีการตรวจสอบสุขภาพของผู้ต้องขังก่อนการขังเดี่ยว กฎหมายกำหนดว่าตรวจเมื่อมีอาการบาดเจ็บเท่านั้นจึงอาจทำให้ผู้ต้องขังที่มีอาการบาดเจ็บมาอยู่ก่อนแล้วมีอาการรุนแรงมากขึ้นเมื่อถูกขังเดี่ยว

สำหรับการลงโทษทางวินัยโดยขังเดี่ยวผู้ต้องขังในต่างประเทศ กล่าวคือ อังกฤษ และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ปรากฏว่า มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการลงโทษขังเดี่ยวผู้ต้องขังในประเทศเหล่านี้ล้วนแต่มีบทบัญญัติกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับ ที่กำหนดรายละเอียดขอบเขตอำนาจ และขั้นตอนในการขังเดี่ยวผู้ต้องขังเอาไว้อย่างละเอียดและคุ้มครองศักดิ์ศรีความ

เป็นมนุษย์ของผู้ต้องขังเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ต้องขังถูกลงโทษซึ่งถือว่าเป็นโทษที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง นอกจากนี้ในสาธารณรัฐเกาหลีก็ได้กำหนดการลงโทษซึ่งเด็วเอาไว้แต่อย่างใด อันแสดงให้เห็นถึงความเคารพสิทธิของผู้ต้องขังซึ่งหากมีการกระทำผิดวินัยเรือนจำก็จะใช้การลงโทษในลักษณะที่ไม่กระทบต่อสุขภาพของผู้ต้องขังแต่อย่างใด

จากสภาพปัญหามาตรการทางกฎหมายในการลงโทษซึ่งเด็วผู้ต้องขัง ผู้เขียนจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมข้อกำหนดในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 ดังต่อไปนี้

(1) ในกฎกระทรวงข้อ 118 โดยเพิ่มเติมข้อความดังต่อไปนี้ “การขังเด็วนั้น ให้กระทำโดยวิธีแยกผู้ต้องรับโทษจากผู้ต้องขังอื่นและคุมขังไว้ในที่ซึ่งจัดขึ้นเป็นพิเศษซึ่งไม่ใช่ห้องแยกขังที่ใช้เป็นมาตรการเพื่อความปลอดภัย” ในตอนท้าย ข้อ 118 วรรคแรกที่กำหนดว่า “...ห้ามการติดต่อหรือพูดจากับผู้อื่นทั้งสิ้น” สิทธิในการพบทนายความเพื่อปรึกษาคดีเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ต้องขัง การไม่อนุญาตผู้ต้องขังที่ถูกลงโทษซึ่งเด็วพบกับทนายความซึ่งไม่ถูกต้อง จึงขอเสนอแนะให้ยกเลิกข้อความนี้ข้อความดังกล่าวนี้เสีย

(2) ควรกำหนดให้มีการตรวจสุขภาพร่างกายหรือสุขภาพจิตของผู้ต้องขังก่อนการดำเนินกระบวนการพิจารณาโทษซึ่งเด็ว

(3) ควรมีการแก้ไขจำนวนวันที่ใช้ในการลงโทษซึ่งเด็ว ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ มาตรา 35 (6) กำหนดให้มีการขังเด็ว 3 เดือน ถือว่ายาวนานเกินไปเพราะอาจทำให้ผู้ต้องขังเกิดภาวะทางจิตหรือเกิดการเครียดแค้นซ้ำกว่าเดิมท้ายที่สุดอาจทำให้ผู้ต้องขังร้ายเกินควบคุม การขังเด็วที่เป็นระยะเวลาสั้นนอกจากไม่เกิดประโยชน์ใดๆ แล้วยังเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ต้องขังเกินสมควรและไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษอีกด้วย

(4) ควรมีตัวแทนทางด้านกฎหมาย เนื่องจากผู้ต้องขังส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายมากนักเครื่องมือที่ดีที่สุดคือ การมีที่ปรึกษาที่ผู้ต้องขังรู้สึกวางใจได้ โดยปรึกษาอาจเป็นทนายความก็ได้ หรือกรณีที่ผู้ต้องขังมีความสามารถที่จะจัดหาเองได้ หรือการมีที่ปรึกษาจากบุคคลใกล้ชิด เช่น เพื่อน ญาติ หรือแม้แต่เจ้าพนักงานเรือนจำที่ผู้ต้องขังมีความไว้วางใจ เป็นต้น

Thesis Title	Legal measures for the treatment of prisoners : A study on the Solitary Confinement
Author	Roengchai Sinkong
Thesis Advisor	Asst. Prof. Dr. Thanee Vorapatr
Department	Law
Academic Year	2014

ABSTRACT

The purpose of this thesis is to investigate the problem of disciplinary punishment of solitary confinement in Thailand, whether it violates the fundamental right of a prisoner in obtaining rehabilitation according to the intent of punishment. Moreover, the thesis aims to examine, whether the aforementioned disciplinary punishment of solitary confinement abides by the universal standard and conforms to the human rights of the United Nations (UN), which states that a prisoner could be limited some certain rights, however the approval and guard of fundamental rights should not be neglected.

According to the research on the problem of disciplinary punishment of solitary confinement in Thailand, there is a legal measure regarding the disciplinary punishment of solitary confinement as found in Section 58 of Corrections Act B.E. 2479 enacted by the Ministry of Interior. The decree of solitary confinement has been regulated that the disciplinary punishment of solitary confinement is enforced, when the prisoner violates the prison discipline. Furthermore, the prisoner is not allowed to exit the solitary cell, contact his lawyer, receive visits from relatives, regardless of any case. In terms of operations, the prison staff confusingly puts the prisoner who is under solitary confinement in the room that is used for special safety measure, hence no difference could be discovered. In addition, there is no health check-up before the solitary confinement, since the law legislates that the prisoner is diagnosed only when he is physically injured, so that the injury does not worsen, when he is separately imprisoned.

As for disciplinary punishment of solitary confinement in foreign countries as England and Germany, there are legal provision and regulation that entails jurisdiction and the process of solitary confinement comprehensively. The law also protects human rights of a

prisoner that is under solitary confinement, which is perceived as a radical type of punishment. Apart from that, there is no such disciplinary punishment of solitary confinement in Korea, which indicates the respect of a prison's right. If a prisoner violates the prison discipline, the prisoner will still be punished, yet under the condition that the punishment will not harm the prisoner's health.

On the basis of the results of this research, the author has recommendations to modify the Corrections Act B.E. 2479 as follows:

(1) In the Ministerial Regulation No.118, the following statement should be added "Prisoners who are convicted of solitary confinement should be separated from other prisoners and. They should be detained in a special room, not in the room that is for special safety measure"

At the end of the Ministerial Regulation No. 118, the first sentence that states "The prisoner should be deprived of human touch and communication with others" should be removed, since the right to contact the lawyer for legal advices is elementary. The rule to disallow meetings with lawyers should therefore not be legislated.

(2) There should be a mental and physical health checkup for a prisoner before proceeding disciplinary punishment of solitary confinement

(3) The number of days for solitary confinement should be adjusted. According to the Corrections Act Section 35 (6), the duration of solitary confinement is three months, which is considered too long. This could cause mental disorder and resentment among prisoners, which leads to violent actions. The long solitary confinement does not bring any good but harm. Moreover, it violates the fundamental right of the prisoner, which does not conform to the intent of punishment.

(4) There should be a legal representative available for prisoners, because the majority of prisoners are not well versed in law. The best solution is to have an advisor that the prisoner could trust. For example, the advisor can be a lawyer or a personal advisor, who is close to the prisoner such as friends, relatives or even prison staff, whom the prisoner can rely on.